

H. C. Andersen – Eventyr 001: Fyrtøiet (1835) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.	H. C. Andersen – Eventyr 001: Fyrtøjet (1835) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.
Der kom en Soldat marcherende henad Landeveien; een, to! een, to! han havde sit Tornister paa Ryggen og en Sabel ved Siden, for han havde været i Krigen, og nu skulle han hjem. Saa mødte han en gammel Hex paa Landeveien; hun var saa ækel, hendes Underlæbe hang hende lige ned paa Brystet. Hun sagde: "god Aften, Soldat! hvor Du har en pæn Sabel og et stort Tornister, Du er en rigtig Soldat! Nu skal Du faae saa mange Penge, Du vil eie!" "Tak skal du have, din gamle Hex!" sagde Soldaten. "Kan Du see det store Træ?" sagde Hexen, og pegede paa et Træ, der stod ved Siden af dem. "Det er ganske huult inden i! Der skal Du krybe op i Toppen, saa seer Du et Hul, som Du kan lade dig glide igjennem og komme dybt i Træet! Jeg skal binde dig en Strikke om Livet, for at jeg kan heise Dig op igjen, naar Du raaber paa mig!" "Hvad skal jeg saa nede i Træet?" spurgte Soldaten. "Hente Penge!" sagde Hexen, "Du skal vide, naar Du kommer ned paa Bunden af Træet, saa er Du i en stor Gang, der er ganske lyst, for der brænde over hundrede Lamper. Saa seer Du tre Døre, Du kan lukke dem op, Nøglen sidder i. Gaaer Du ind i det første Kammer, da seer Du midt paa Gulvet en stor Kiste, oven paa den	Der kom en soldat marcherende henad landevejen: <i>een, to! een, to!</i> Han havde sit tornyster på ryggen og en sabel ved siden, for han havde været i krigen, og nu skulle han hjem. Så mødte han en gammel heks på landevejen. Hun var så ækel, hendes underlæbe hang hende lige ned på brystet. Hun sagde: "God aften, soldat. Hvor du har en pæn sabel og et stort tornyster, du er en rigtig soldat! Nu skal du få så mange penge, som du vil eje!" - "Tak skal du have, din gamle heks!" sagde soldaten. "Kan du se det store træ?" sagde heksen, og pegede på et træ, der stod ved siden af dem. "Det er hult inden i! Der skal du krybe op i toppen, så ser du et hul, som du kan lade dig glide igennem og komme dybt ned i træet! Jeg skal binde dig en strikke om livet, så jeg kan hejse dig op igen når du råber på mig!" - "Hvad skal jeg så nede i træet?" spurgte soldaten. "Hente penge!" sagde heksen, "- og du skal vide: når du kommer ned på bunden af træet, så er du i en stor gang. Der er helt lyst, for der brænder over hundrede lamper. Så ser du tre døre, du kan lukke dem op, nøglen sidder i. Går du ind i det første kammer, da ser du midt på gulvet en stor kiste. Oven på den sidder en hund.

sidder en Hund; han har et Par Øine saa store som et Par Thekopper, men det skal Du ikke bryde Dig om! Jeg giver dig mit blaaternede Forklæde, det kan Du brede ud paa Gulvet; gaae saa rask hen og tag Hunden, sæt ham paa mit Forklæde, luk Kisten op og tag ligesaa mange Skillinger, Du vil. De ere allesammen af Kobber; men vil Du heller have Sølv, saa skal Du gaae ind i det næste Værelse; men der sidder en Hund, der har et Par Øine, saa store, som et Møllehjul; men det skal Du ikke bryde dig om, sæt ham paa mit Forklæde og tag Du af Pengene! Vil Du derimod have Guld, det kan Du ogsaa faae, og det saa meget, Du vil bære, naar Du gaaer ind i det tredie Kammer. Men Hunden, som sidder paa Pengekisten, har her to Øine, hvert saa stort som Rundetaarn. Det er en rigtig Hund, kan Du troe! men det skal Du ikke bryde dig noget om! sæt ham bare paa mit Forklæde, saa gjør han dig ikke noget, og tag Du af Kisten saa meget Guld, Du vil!"

"Det var ikke saa galt" sagde Soldaten. "Men hvad skal jeg give Dig, din gamle Hex? For noget vil Du vel have med, kan jeg tænke!"

"Nei," sagde Hexen, "ikke en eneste Skilling vil jeg have! Du skal bare tage til mig et gammelt Fyrtøi, som min Bedstemoder glemte, da hun sidst var dernede!"

"Naa! lad mig faae Strikken om Livet!" sagde Soldaten.

"Her er den!" sagde Hexen, "og her er mit blaaternede Forklæde."

Saa krøb Soldaten op i Træet, lod sig dumpe ned i Hullet og stod nu, som Hexen sagde, nede i den store Gang, hvor de mange hundrede Lamper brændte.

Nu lukkede han den første Dør op. Uh! der sad Hunden med Øinene, saa store som Thekopper og gloede paa ham.

"Du er en net Fyr!" sagde Soldaten, satte ham paa Hexens Forklæde og tog ligesaamange Kobberskillinger, han kunde have i sin Lomme, lukkede Kisten, satte Hunden op igjen og gik ind i det andet Værelse. Eia! der sad Hunden med Øine saa store, som et Møllehjul.

"Du skulle ikke see saa meget paa mig!" sagde Soldaten, "Du kunde faae ondt i Øinene!" og saa satte han Hunden paa Hexens Forklæde, men da

Han har et par øjne så store som et par thekopper, men det skal du ikke bekymre dig om! Jeg giver dig mit blåternede forklæde, det kan du brede ud på gulvet. Gå så rask hen og tag hunden, sæt ham på mit forklæde, luk kisten op og tag lige så mange skillinger, du vil. De er allesammen af kobber. Men vil du hellere have sølv, så skal du gå ind i det næste værelse. Men der sidder en hund, der har et par øjne så store som et møllehjul. Men det skal du ikke bekymre dig om! Sæt ham på mit forklæde og tag du af pengene! Vil du derimod have guld, det kan du også få, og det så meget, du kan bære, når du går ind i det tredje kammer. Men hunden, som sidder på pengekisten, har her to øjne, hvert så stort som Rundetårn! Det er en rigtig hund, kan du tro! Men det skal du ikke bekymre dig om! Sæt ham bare på mit forklæde, så gør han dig ikke noget, og tag du af kisten så meget guld, du vil!"

"Det var ikke så galt!" sagde soldaten. "Men hvad skal jeg give dig, din gamle heks? For noget vil du vel have med, kan jeg tænke!"

"Nej," sagde heksen, "ikke en eneste skilling vil jeg have! Du skal bare tage et gammelt fyrtøj til mig, et som min bedstemoder glemte, da hun sidst var dernede!"

-

-

"Nå! Lad mig få strikken om livet!" sagde soldaten.

"Her er den!" sagde heksen, " – og her er mit blåternede forklæde."

Så krøb soldaten op i træet, lod sig dumpe ned i hullet og stod nu, som heksen sagde, nede i den store gang, hvor de mange hundrede lamper brændte.

Nu lukkede han den første dør op. Uh! – der sad hunden med øjnene, så store som the-kopper og gloede på ham.

"Du er da en køn lille fyr!" sagde soldaten, satte ham på heksens forklæde og tog lige så mange kobberskillinger, han kunne have i sin lomme, lukkede kisten, satte hunden op igen og gik ind i det andet værelse. Eja! – der sad hunden med øjne så store, som et møllehjul.

"Du skulle ikke se så meget på mig," sagde soldaten, "du kunne få ondt i øjnene!" Og så satte han hunden på heksens forklæde. Men da

han saae de mange Sølvpenge i Kisten, smed han alle de Kobberpenge han havde, og fyldte Lommen og sit Tornister med det bare Sølv. Nu gik han ind i det tredie Kammer! - Nei det var ækelt! Hunden derinde havde virkeligt to Øine saa store som runde Taarn! og de løb rundt i Hovedet, ligesom Hjul!

"God Aften!" sagde Soldaten og tog til Kasketten, for saadan en Hund havde han aldrig set før; men da han nu saae lidt paa ham, tænkte han, nu kan det jo være nok, løftede ham ned paa Gulvet og lukkede Kisten op, nei Gud bevares! hvor der var meget Guld! han kunde jo købe for det hele Kjøbenhavn og Kagekonernes Sukkergrise, alle Tinsoldater, Pidske og Gyngeheste, der var i Verden! Jo der var rigtignok Penge! - Nu kastede Soldaten alle de Sølvskillinger, han havde fyldt sine Lommer og sit Tornister med, og tog Guld i Stedet, ja alle Lommerne, Tornisteret, Kasketten og Støvlerne, bleve fyldte, saa han knap kunde gaae! nu havde han Penge! Hunden satte han op paa Kisten, slog Døren i og raabte saa op igjennem Træet:

"Heis mig nu op, du gamle Hex!"

"Har Du Fyrtøiet med?" spurgte Hexen!"

"Det er sandt!" sagde Soldaten, "det havde jeg reent glemt," og nu gik han og tog det. Hexen heisede ham op, og saa stod han igjen paa Landeveien, med Lommer, Støvler, Tornister og Kasket fulde af Penge.

"Hvad vil Du med det Fyrtøi," spurgte Soldaten.

"Det kommer ikke dig ved!" sagde Hexen, "nu har Du jo faaet Penge! Giv mig bare Fyrtøiet!"

"Snik snak!" sagde Soldaten, "vil Du strax sige mig, hvad Du vil med det, eller jeg trækker min Sabel ud og hugger dit Hoved af!"

"Nei," sagde Hexen.

Saa huggede Soldaten Hovedet af hende. Der laae hun! men han bandt alle sine Penge ind i hendes Forklæde, tog det som en Bylt paa Ryggen, puttete Fyrtøiet i Lommen og gik lige til Byen.

Det var en deilig By, og i det deiligste Vertshuus tog han ind, forlangte de allerbedste Værelser og Mad, som han holdt af, for nu var han riig da han havde saa mange Penge.

Tjeneren, som skulle pudse hans Støvler, syntes

han så de mange sølvpenge i kisten, smed han alle de kobberpenge han havde, og fyldte lommen og sit tornyster med det **rene** sølv. Nu gik han ind i det tredje kammer! – Nej, **hvor** var det ækelt! Hunden derinde havde virkelig to øjne så store som **Rundetårn** - og de løb rundt i hovedet ligesom hjul!

"God aften!" sagde soldaten og tog **sig** til kasketten, for sådan en hund havde han aldrig set før; men da han nu så lidt på ham, tænkte han: nu kan det jo være nok - og **han** løftede **hunden** ned på gulvet og lukkede kisten op. **Nej**, Gud bevares! hvor var **der** meget guld! Han kunne jo for det **guld** købe hele København, kagekonernes sukkergrise, **og** alle **de** tinsoldater, piske og gyngeheste, der var i **hele** verden! Jo, der var rigtignok penge! - Nu kastede soldaten alle de sølvskillinger, han havde fyldt sine lommer og sit tornyster med, og tog guld i stedet, ja alle lommerne, tornystret, kasketten og støvlerne, blev fyldte, så han knap kunne gå! **Nu** havde han penge! Hunden satte han op på kisten, **smækkede** døren i og råbte så op igennem træet:

"Hejs mig nu op, du gamle heks!"

"Har du fyrtøjet med?" spurgte heksen!"

"Det er sandt," sagde soldaten, "det havde jeg **helt** glemt," og nu gik han **hen** og tog det.

Heksen hejsede ham op, og så stod han igen på landevejen, med lommer, støvler, tornyster og kasket fulde af penge.

"Hvad vil du med det fyrtøj?" spurgte soldaten.

-

"Det kommer ikke dig ved," sagde heksen, "nu har du jo fået penge! Giv mig **nu** bare fyrtøjet!" -

"Snik-**snak**!" sagde soldaten, "vil du straks sige mig, hvad du vil med det, ellers trækker jeg min sabel ud og hugger dit hoved af!"

"**Nej!**" sagde heksen.

Så huggede soldaten hovedet af hende. Der lå hun! Men han bandt alle sine penge ind i hendes forklæde, tog det som en bylt på ryggen, puttete fyrtøjet i lommen og gik **straks ind** til byen.

Det var en dejlig by, og i det dejligste værtshus tog han ind, forlangte de allerbedste værelser og **den** mad, som han holdt af – **for** nu var han **rig**, da han havde så mange penge.

-

Tjeneren, som skulle pudse hans støvler, syntes

rigtignok, det vare nogle løierlige gamle Støvler, saadan en riig Herre havde, men han havde ikke endnu kjøbt sig nye; næste Dag fik han Støvler at gaae med, og Klæder som vare pæne! Nu var Soldaten bleven en fornem Herre, og de fortalte ham om al den Stads, som var i deres By, og om deres Konge, og hvilken nydelig Prindsesse hans Datter var.

"Hvor kan man faae hende at see?" spurgte Soldaten.

"Hun er slet ikke til at faae at see!" sagde de allesammen, "hun boer i et stort Kobbelslot, med saa mange Mure og Taarne om! Ingen uden Kongen tør gaae ud og ind til hende, fordi der er spaaet, at hun skal blive gift med en ganske simpel Soldat, og det kan Kongen ikke lide!"

"Hende gad jeg nok see!" tænkte Soldaten, men det kunde han jo slet ikke faae Lov til!

Nu levede han saa lystig, tog paa Comedie, kjørte i Kongens Have og gav de Fattige saa mange Penge og det var smukt gjort! han vidste nok fra gamle Dage, hvor slemt det var ikke at eie en Skilling! - Han var nu riig, havde pæne Klæder, og fik da saa mange Venner, der Alle sagde, han var en rar En, en rigtig Cavalier, og det kunde Soldaten godt lide! Men da han hver Dag gav Penge ud, og fik slet ingen ind igjen, saa havde han tilsidst ikke meer end to Skillinger tilbage og maatte flytte bort fra de smukke Værelser, hvor han havde boet, og op paa et lille bitte Kammer, heelt inde under Taget, selv børste sine Støvler og sye paa dem med en Stoppenaal, og ingen af hans Venner kom til ham, for der vare saa mange Trapper at gaae op ad.

Det var ganske mørk Aften, og han kunde ikke engang købe sig et Lys, men saa huskede han paa, at der laae en lille Stump i det Fyrtøi, han havde taget i det hule Træ, hvor Hexen havde hjulpet ham ned. Han fik Fyrtøiet og Lysestumpen frem, men lige i det han slog Ild og Gnisterne fløi fra Flintestenen, sprang Døren op, og Hunden, der havde Øine saa store, som et Par Thekopper, og som han havde seet nede under Træet, stod foran ham og sagde: "Hvad befaler min Herre!"

"Hvad for noget!" sagde Soldaten, "det var jo et moersomt Fyrtøi, kan jeg saaledes faae, hvad

rigtignok, det var nogle løjerlige gamle støvler, sådan en rig herre havde, **for** han havde endnu ikke købt sig nye. Næste dag fik han støvler at gå med, og **nyt tøj**, som var pænt! Nu var soldaten blevet en fornem herre, og de fortalte ham om al den **pragt og pynt**, som var i deres by, og om deres konge, og hvilken nydelig prinsesse hans datter var.

"Hvor kan man få hende at se?" spurgte soldaten.

"Hun er slet ikke til at få at se!" sagde de allesammen, "hun bor i et stort kobbelslot, med så mange mure og tårne om! Ingen **udover** kongen tør gå ud og ind til hende, fordi der er spaaet, at hun skal blive gift med en ganske simpel soldat, og det kan kongen ikke lide!"

"Hende gad jeg nok se!" tænkte soldaten, men det kunne han jo slet ikke få lov til!

Nu levede han så lystig, tog **i teatret til** komedie, kørte i Kongens Have og gav de fattige så mange penge og det var smukt gjort! Han vidste godt fra gamle dage, hvor slemt det var ikke at eje en skilling! – Han var nu rig, havde pænt **tøj**, og fik da så mange venner, der alle sagde, han var en rar en, en rigtig kavalier, og det kunne soldaten godt lide! Men da han hver dag gav penge ud, og slet ingen **fik** ind igen, så havde han til sidst ikke mere end to skillinger tilbage og måtte flytte bort fra de smukke værelser, hvor han havde boet, og op på et lille bitte kammer, helt inde under taget, selv børste sine støvler og **sy** dem med en stoppenål, og ingen af hans venner kom til ham, for der var så mange trapper at gå op ad.

- Det var **en meget** mørk aften, og han kunne ikke engang købe sig et **voks**lys, men så huskede han på, at der lå en lille stump i det fyrtøj, han havde taget i det hule træ, hvor heksen havde hjulpet ham ned. Han fik fyrtøjet og lysestumpen frem, men lige i det han slog ild og gnisterne fløj fra **fyrtøjets** flintesten, sprang døren op, og hunden, der havde øjne så store **som** et par the-kopper, og som han havde set nede under træet, stod foran ham og sagde: "Hvad befaler min Herre?"

"Hva' for noget!" sagde soldaten, "det er jo et **ret** morsomt fyrtøj, **hvis** jeg så **dan** kan få, hvad jeg vil have! Skaf mig nogle Penge," sagde han til hunden, og vips var den borte! **Og** vips var den

jeg vil have! Skaf mig nogle Penge," sagde han til Hunden, og vips var den borte! vips var den igjen, og holdt en stor Pose fuld af Skillinger i sin Mund.

Nu vidste Soldaten, hvad det var for et deiligt Fyrtøj! slog han eengang, kom Hunden der sad paa Kisten med Kobberpengene, slog han to Gange, kom den, som havde Sølvpenge, og slog han tre Gange, kom den, der havde Guld. - Nu flyttede Soldaten ned i de smukke Værelser igjen, kom i de gode Klæder, og saa kiendte strax alle Venner ham, og de holdt saa meget af ham. -

Saa tænkte han engang : det er dog noget løjerligt noget, at man ikke maa faae den Prindsesse at see! hun skal være saa deilig, sige de allesammen! men hvad kan det hjælpe, naar hun skal alletider sidde inde i det store Kobberslot med de mange Taarne. - Kan jeg da slet ikke faae hende at see? - Hvor er nu mit Fyrtøj! og saa slog han Ild, og vips kom Hunden med Øine saa store som Theekopper.

"Det er rigtignok midt paa Natten," sagde Soldaten, "men jeg vilde saa inderlig gjerne see Prindsessen, bare et lille Øieblik!"

Hunden var strax ude af Døren, og før Soldaten tænkte paa det, saa han ham igjen med Prindsessen, hun sad og sov paa Hundens Ryg og var saa deilig, at enhver kunde see, det var en virkelig Prindsesse; Soldaten kunde slet ikke lade være, han maatte kysse hende, for det var en rigtig Soldat.

Hunden løb tilbage igjen med Prindsessen, men da det blev Morgen, og Kongen og Dronningen skjænkede Thee, sagde Prindsessen, hun havde drømt saadan en underlig Drøm i Nat om en Hund og en Soldat. Hun havde redet paa Hunden, og Soldaten havde kysset hende.

"Det var saamæn en pæn Historie!" sagde Dronningen.

Nu skulde en af de gamle Hofdamer vaage ved Prindsessens Seng næste Nat, for at see, om det var en virkelig Drøm, eller hvad det kunde være.

Soldaten længtes saa forskrækkelig efter igjen at see den deilige Prindsesse, og saa kom da Hunden om Natten, tog hende og løb alt hvad den kunde, men den gamle Hofdame tog Vandstøvler paa, og løb ligesaa stærkt bagefter;

der igen, og holdt en stor pose fuld af skillinger i sin mund.

-

Nu vidste soldaten, hvad det var for et dejligt fyrtøj! Slog han én gang på det, kom hunden, der sad på kisten med kobberpengene, slog han to gange, kom den, som havde sølvpenge, og slog han tre gange, kom den, der havde guld. - Nu flyttede soldaten ned i de smukke værelser igen, kom i det pæne tøj, og så kendte alle vennerne ham straks igen, og de holdt så meget af ham.

-

Så tænkte han engang: det er dog noget løjerligt noget, at man ikke må få den prinsesse at se! Hun skulle være så dejlig, siger de allesammen! Men hvad kan det hjælpe, når hun hele tiden skal sidde inde i det store kobberslot med de mange tårne. - Kan jeg da slet ikke få hende at se? - Hvor er nu mit fyrtøj? Og så slog han ild, og vips kom hunden med øjne så store som thekopper.

"Det er godt nok midt om natten," sagde soldaten, "men jeg ville så inderlig gerne se prinsessen, bare et lille øjeblik!"

Hunden var straks ude af døren, og før soldaten tænkte på det, så han den igen med prinsessen. Hun sad og sov på hundens ryg og var så dejlig, at enhver kunne se, det var en virkelig prinsesse. Soldaten kunne slet ikke lade være, han måtte kysse hende, for det var en rigtig soldat.

Hunden løb tilbage igen med prinsessen, men da det blev morgen, og kongen og dronningen skænkede the, sagde prinsessen, at hun havde drømt sådan en underlig drøm i nat - om en hund og en soldat. Hun havde reddet på hunden, og soldaten havde kysset hende.

-

"Det var såmænd en pæn historie!" sagde dronningen.

Nu skulle en af de gamle hofdamer våge ved prinsessens seng næste nat, for at se om det var en virkelig drøm, eller hvad det nu kunne være. Soldaten længtes så forskrækkeligt efter igen at se den dejlige prinsesse, og så kom da hunden igen om natten, tog hende og løb alt hvad den kunne. Men den gamle hofdame tog regnstøvler på, og løb lige så stærkt bagefter. Da hun så, at de blev borte inde i et stort hus, tænkte hun: nu

da hun saae, at de blev borte inde i et stort Huus, tænkte hun, nu veed jeg hvor det er, og skrev med et Stykke Kridt et stort Kors paa Porten. Saa gik hun hjem og lagde sig, og Hunden kom ogsaa igjen med Prindsessen; men da han saae, at der var skrevet et Kors paa Porten, hvor Soldaten boede, tog han ogsaa et Stykke Kridt og satte Kors paa alle Portene i hele Byen, og det var klogt gjort, for nu kunde jo Hofdamen ikke finde den rigtige Port, naar der var Kors paa dem allesammen.

Om Morgenens tidlig kom Kongen og Dronningen, den gamle Hofdame og alle Officererne for at see, hvor det var, Prindsessen havde været!

"Der er det!" sagde Kongen, da han saae den første Port med et Kors paa.

"Nei der er det, min søde Mand!" sagde Dronningen, der saae den anden Port med Kors paa.

"Men der er eet og der er eet!" sagde de allesammen; hvor de saae, var der Kors paa Portene. Saa kunde de da nok see, det kunde ikke hjælpe noget at de søgte.

Men Dronningen var nu en meget klog Kone, der kunde mere, end at kjøre i Kareth. Hun tog sin store Guldsax, klippede et stort Stykke Silketøj i Stykker, og syede saa en lille nydelig Pose; den fyldte hun med smaa, fine Boghvedegryn, bandt den paa Ryggen af Prindsessen, og da det var gjort, klippede hun et lille Hul paa Posen, saa Grynene kunde drysse hele Veien, hvor Prindsessen kom.

Om Natten kom da Hunden igjen, tog Prindsessen paa sin Ryg, og løb med hende hen til Soldaten, der holdt saa meget af hende, og vilde saa gjerne have været en Prinds, for at faae hende til Kone.

Hunden mærkede slet ikke, hvorledes Grynene dryssede lige henne fra Slottet og til Soldatens Vindue, hvor han løb op ad Muren med Prindsessen. Om Morgenens saae da Kongen og Dronningen nok hvor deres Datter havde været henne, og saa tog de Soldaten og satte ham i Cachotten.

Der sad han. Uh, hvor der var mørkt og kjedeligt, og saa sagde de til ham; imorgen skal du hænges. Det var ikke morsomt at høre, og sit

véd jeg hvor det er, og skrev med et stykke kridt et stort kors på porten. Så gik hun hjem og lagde sig, og hunden kom også igen med prinsessen. Men da soldaten så, at der var skrevet et kors på porten, hvor han boede, tog han også et stykke kridt og satte kors på alle andre porte i hele byen, og det var klogt gjort, for nu kunne hofdamen jo ikke finde den rigtige port, når der var kors på dem allesammen.

- Tidligt om morgenen kom kongen og dronningen, den gamle hofdame og alle officererne for at se, hvor det var prinsessen havde været!

"Dér er det!" sagde kongen, da han så den første port med et kors på.

"Nej, dér er det, min søde mand!" sagde dronningen, der så den anden port med kors på.

- "Men dér er et og dér er også et!" sagde de alle sammen, ligemeget hvor de så, var der kors på portene. Så kunne de da nok se, at det ikke kunne hjælpe noget at de søgte.

Men dronningen var nu en meget klog kone, der kunne mere end at køre i karet. Hun tog sin store guldsaks, klippede et stort stykke silketøj i stykker, og syede så en lille nydelig pose. Den fyldte hun med små, fine boghvedegryn, bandt den på ryggen af prinsessen, og da det var gjort, klippede hun et lille hul på posen, så grynene kunne drysse hele vejen, hvor prinsessen kom.

- Om natten kom hunden så igen, tog prinsessen på sin ryg, og løb med hende hen til soldaten, der holdt så meget af hende, og ville så gerne have været en prins, for at få hende til kone. Hunden mærkede slet ikke, hvor dan grynene dryssede lige henne fra slottet og til soldatens vindue, hvor den løb op ad muren med prinsessen. Om morgenen så da kongen og dronningen nok hvor deres datter havde været henne, og så tog de soldaten og satte ham i kachotten.

- Der sad han. Uh, hvor der var mørkt og kedeligt, og så sagde de til ham: "I morgen skal du hænges!" Det var ikke morsomt at høre, og sit fyrtøj havde han glemt hjemme på værtshuset.

Fyrtøi havde han glemt hjemme paa Vertshuset. Om Morgenen kunde han mellem Jernstængerne i det lille Vindue see Folk skynde sig ud af Byen, for at see ham hænges. Han hørte Trommerne og saae Soldaterne marchere. Alle Mennesker løb afsted; der var ogsaa en Skomagerdreng med Skjødskind og Tøfler paa, han travede saadan i Gallop, at hans ene Tøffel fløi af og lige hen mod Muren hvor Soldaten sad og kiggede ud mellem Jernstængerne.

"Ei, du Skomagerdreng! Du skal ikke have saadant et Hastværk," sagde Soldaten til ham, "der bliver ikke noget af, før jeg kommer! men vil du ikke løbe hen, hvor jeg har boet, og hente mig mit Fyrtøi, saa skal Du faae fire Skilling! men Du maa tage Benene med Dig!"

Skomagerdrengen vilde gjerne have de fire Skilling, og pilede afsted hen efter Fyrtøiet, gav Soldaten det, og - ja nu skal vi faae at høre!

Udenfor Byen var der muret en stor Galge, rundt om stod Soldaterne og mange hundrede tusinde Mennesker. Kongen og Dronningen sad paa en deilig Throne lige over for Dommeren og det hele Raad.

Soldaten stod allerede oppe paa Stigen, men da de vilde slaae Strikken om hans Hals, sagde han, at man jo altid tillod en Synder før han udstod sin Straf, at faae et uskyldigt Ønske opfyldt. Han vilde saa gjerne ryge en Pibe Tobak, det var jo den sidste Pibe han fik i denne Verden.

Det vilde nu Kongen ikke sige nei til, og saa tog Soldaten sit Fyrtøi og slog Ild, een, to, tre! og der stod alle Hundene, den med Øine saa store som Theekopper, den med Øine som et Møllehjul og den, der havde Øine saa store som Rundetaarn!

"Hjælp mig nu, at jeg ikke bliver hængt!" sagde Soldaten, og saa foer Hundene ind paa Dommerne og hele Raadet, tog en ved Benene og en ved Næsen og kastede dem mange Favne op i Veiret, saa de faldt ned og sloges reent i Stykker

"Jeg vil ikke!" sagde Kongen, men den største Hund tog baade ham og Dronningen, og kastede dem bagefter alle de Andre; da blev Soldaterne forskrækkede og alle Folkene raabte: "lille Soldat, Du skal være vor Konge og have den

Om morgenen kunne han mellem jernstængerne i det lille vindue se folk skynde sig ud af byen til galgestedet, for at se ham blive hængt. Han hørte trommerne og så soldaterne marchere. Alle mennesker løb afsted. Der var også en skomagerdreng med skindforklæde og sandaler på, han travede sådan i galop, så hans ene sandal fløj af og lige hen mod muren hvor soldaten sad og kiggede ud mellem jernstængerne.

"Hej, du skomagerdreng! Du behøver ikke have sådan fart på," sagde soldaten til ham, "der sker ikke noget, før jeg kommer! Men vil du ikke løbe hen hvor jeg har boet, og hente mit fyrtøj til mig, så skal du få fire skilling - men du må tage benene på nakken og skynde dig!"

Skomagerdrengen ville gerne have de fire skilling, og pilede afsted hen efter fyrtøjet, gav soldaten det, og - ja nu skal vi få at høre! Udenfor byen var der muret en stor galge, rundt om stod soldaterne og mange hundrede tusinde mennesker. Kongen og dronningen sad på en dejlig trone lige over for dommeren og det hele råd.

Soldaten stod allerede oppe på stigen, men da de ville slå strikken om hans hals, sagde han, at man jo altid tillod en synder, før han fik sin straf, at få et uskyldigt ønske opfyldt. Han ville så gerne ryge en pibe tobak, det var jo den sidste pibe han fik i denne verden.

-

Det ville kongen ikke sige nej til, og så tog soldaten sit fyrtøj og slog ild: en, to, tre! Og dér stod alle hundene, den med øjne så store som the-kopper, den med øjne som et møllehjul og den, der havde øjne så store som Rundetårn!

-

"Hjælp mig nu, så jeg ikke bliver hængt," sagde soldaten, og så for hundene ind på dommerne og hele rådet, tog én ved benene og én ved næsen og kastede dem mange meter op i luften, så de faldt ned og blev slået slemt i stykker.

-

"Jeg vil ikke!" sagde kongen, men den største hund tog både ham og dronningen, og kastede dem efter alle de andre. Da blev soldaterne forskrækkede og alle folk råbte: "Lille soldat, du skal være vor konge og have den dejlige prinsesse!"

deilige Prindsesse!" Saa satte de Soldaten i Kongens Kareth, og alle tre Hunde dansede foran og raabte "Hurra!" og Drengene peeb i Fingrene og Soldaterne presenterede. Prindsessen kom ud af Kobberslottet og blev Dronning, og det kunde hun godt lide! Brylluppet varede i otte Dage, og Hundene sad med til Bords og gjorde store Øine.	Så satte de soldaten i kongens karet, og alle tre hunde dansede foran og råbte "<i>Hurra!</i>" og drengene piftede i fingrene og soldaterne presenterede gevær. Prinsessen kom ud af kobberslottet og blev dronning, og det kunne hun godt lide! Brylluppet varede i otte dage, og hundene sad med til bords og gjorde store øjne.
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©